

NAGY GÁBOR

Gyom a háztetőn

*Toronyház tetején, az égtől
karnyújtásnyira, a betonkockák
között gyermektenyérnyi földben,
amit, mint sivatagban a buckát,*

*a szél hordott össze, sudár növény:
kivont kard, hivalgó bizonyság,
egy szál szembeszegülésnyi konok
élet nyílt a meddőség köldökén.*

*Fel-felparázsló cigarettám
hűlő hamuja mérte, fölborult
poharából a mindenségnek
mint terjed szét az éj. Ha elszorult*

*szívem, nem ettől: éber éjszakák
régőről barátaim s régóta
csábít a fekete égbolton
megnyíló mélység. Mint fáról az ág,*

*ha túl nehéz gyümölcse már, tört
le bennem a kérdés: ha fönna a hold
Isten köldöke, ki volt, aki
végleg elvágta a köldökzsinórt?*

*Isteni rendelésre tette-e,
vagy egy ördög-felcser állt bosszút
a Teremtésen? És ki szabta
úgy: nem hullunk rögtön a mélybe le,*

*mint mérlegen, méretünk Isten
roppant tenyerén? És meddig e kegy,*

*mely mint a földi szerelem: sár,
lány vízből s nehéz rögből gyúrt elegy?*

*Mindegy: az éjt hiába faggatom,
nem bennem rejlik a miértje.
A csikket elnyomom. És reggel
is ott virít majd a tetőn a gyom.*

Vízöntő

*Tél vagy. Így telik minden, ami múltna.
Sistereg, mit érintesz s rettegvé fél,
aki vigaszért arcodhoz simulna.
S mint ki sohasem volt, tévelyegve csak*

*tornyozott harmóniák spirálisán:
úgy vagy hol itt s hol ott, de a szünetbe
rejtve mindig; mintha szégyellnéd magad,
elkeveredsz egy elhaló ütembe.*

*Tél vagy. Ami múlik, betelik lassan.
Vágyak diszsonanciája sistereg
föl s nem lehetsz a hamva. A magasban
már kialszik, mielőtt föllobbanna*

*rossz derűd, e sápadt síron túli fény.
Törött hegedűn elfúló szonáta,
hullsz le és lehull benned a démon is,
aki néma esésed komponálta.*

*S mindegy is. Vagy, ami csak te lehettél,
magadért, magadnak tékozolt vigasz.
Légy hát minden teleknél hidegebb tél,
míg betelik végre, ami múltni kész.*

Lehetne másképp

*Azért lehetne másképp,
az arc helyett az árnykép
lehetne élesebb
s mi fáj, másféle seb,*

*frissebb, lüktető vérű,
nem ilyen üszkös szélű,
elmérgedt régi heg,
kívül érdes, hideg,*

*belül forrongó láva,
mint ez a szó: hiába,
lehetne bár más kép,
fény mögött az árnyék*

*elevenebb, akárha
a fekete a sárga
volna: furcsa eset,
amit fest az ecset,*

*kifordulva magából,
kajánkodón a vászon
palettát és festőt
vádol: a teremtőt*

*kineveti a torzó,
dicsőségét elorzó,
életre kelt hitvány
élet-hamisítvány.*

*Azért lehetne más kép,
fény-emésztette árnyék,
lehetne fájdalom,
volna bár ártalom,*

frissen gyöngyöző mérreg,
nem elvetélt ígéret,
nem sajtó rossz emlék,
a megzavart elmét

gyötrő majdnemvolt-lélek
holtát idéző ének,
lehetne te. Vagy én.
Lehetne te meg én.

